

อนาธิปไตยยื้หนักัดเพื่อสิ่งใดอย่างแท้จริง

Emma Goldman

1911

อนาธิปไตย(Anarchy)

แม้จะถูกใส่ร้ายป้ายสีในคำอื้อปรีศสาปแช่ง
แม้ไร้ท่วงแห่งแสงชัยชาญแจ้งรู้ความ
แม้เจ้านั้นไซ้ไร้ใจทมิฬพริ้งสะพริ้งกลัว
กระหม่อมมืดมิดมึนสยงเกล้าแห่งเผ่าพันธุ์
“ตั้งพิชรายอันซ่อนเร้นเห็นชั่วทั่วคำสั่ง”
จงร่ำหลังพลังระดม ช้าตรมระทมให้
“ตั้งจิตเจ้ามีหลุดพ้นรุ่มร้อนรุมสุ่มไฟ
เพลิงจัญไรไฟสงคราม พลาญเหยียดหยามทรมานฆาตกรรม”
โถ ช้าชอกจรวงสะอื้นจิ้นเจือก
ไร้กระสนกระเสือกไร้ทางสู้
เฟิ่นสิ่งแผลงเพียรใช้ตา ไซ้ประจักษ์รู้
ยิ่งดีสู้ผู้มิดบอดมอดม้วยทอดผู้บอดชั่วกัลป์
อันเจ้าโถ คำไร้เงื่อนงำช้าตรึงตรา
ประกาศิตลิขิตพิฬพลังคนนาสังกรรมความจริง
ทุกสรรพสิ่งเจ้าซึ่งเอ๋ย เพียงมีละเลยเฉยอึดตา
ล้วนต้องกมลช้าลวงลุลผลดจลใจ
ข้าจักเผื่ออรุณรุ่งจักมุ่งจุนเจือเพื่ออนาคตเจ้า!
ข้าจักเผื่อปีกป่า ่องสิ่งใต้ครอบครองได้ตำรงไว้
ข้าจักเชื่อนัยที่สุดจักผุดผุลนผลันเพลาลัย
วิญญูชนไซ้ไร้จักตื่นรู้แจ้งแห่งตระหนักตน
แม้แยกแยะสับสนเยื้องย่างกายแบายบลได้แสงแดด
ริแทรกเสียงแผดระทิกแผ่งพายุศึกอีกทิกมิดหม่น
ทว่าสายตาโลกแห่งหมู่มวลชน จักต้องพันเล่ห์กลแห่งมนต์ลวง!
มิอาจช่วงชิงทั้งปวงตัวตนศักดิ์ดาช้านอนาธิปไตย!
กระนั้นจักมีว่าเยี่ยงไร้จักมีเป็ นายผู้ขีดเขียนชีวิตใ
เฉกเช่นจักมีหัวเยี่ยงบ่าวไพร่จักกลอบงำใต้กฎไทน์ น้จักมีใช้ช้ำ!

John Henry Mackay (Year, 1888.)

ประพันธ์ปีพุทธศักราช2431 สายปี ๒ เพลงศิลป์ ผู้แปล

ประวัติศาสตร์ของมนุษย์เติบโตและมีพัฒนาการไปพร้อมๆ กับประวัติศาสตร์การต่อสู้อันรุนแรงไร้ความปราณี

ในทุกอณูของอุดมคติใหม่ซึ่งมุ่งสู่หนทางแห่งรุ่งอรุณผ่องอำพันทั้งดงามกว่า การยึดมั่นถือมั่นจนหัวปักหัวปำ ตามความเชื่อโบราณโบราณอันคร่ำครึมีเคยสังเผลที่จักใช้ประโยชน์จากวิธีการแยบยลอันเทียมโหดและเลวทรามอย่างที่สุด เพื่อคงไว้ซึ่งการมิให้ถือกำเนิดสิ่งใหม่มีว่าจะอุบัติในรูปแบบใด ไม่ แม้ภายหลังอาจได้ยืนยันตัวตนแล้วก็ตาม ทว่า เรามีจำเป็นต้องย้อนรอยเท่าที่ละก้าวเพื่อกลับสู่อุดมคติอันไกลโพ้นเพียงให้ได้ตระหนักถึงความขัดแย้งอันวิปริต ความอึดอัดอดสูและความอับจนในทุกหนทางบนรากฐานแห่งแนวคิดเชิงก้าวหน้าที่เพียงต้องการการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเครื่องทรงมานเครื่องพันธนาการตรึงแขนขา เครื่องตอกเล็บและแสลงพันที่แบบที่นิยมใช้ ในจักรวรรดิรัสเซียยังคงอยู่กับเราภายใต้คราบชุดนักโทษและเพลิงแค้นอันเกรี้ยวโกรธแห่งสังคมก็เฉกเช่นเดียวกัน ต่างล้มหัวจมท้ายสมคบคิดต่อการแสดงสปิริตมีน้ำใจร่วมเดินขบวนเคียงข้างกันอย่างสงบ

อนาธิปไตยมีหวังที่จักรอดพ้นจากเงื้อมมือแห่งชะตากรรมเมื่อเป็นดังจุดกำเนิดของนวัตกรรมทั้งมวล อันที่จริงในฐานะนักปฏิวัติผู้มียอมจำนนมากที่สุดและผู้ริเริ่มที่แน่วแน่ที่สุดยิ่งทำให้อนาธิปไตยจำต้องเผชิญหน้ากับการรวมกันของความไม่รู้และพิชรายจากโลกที่มุ่งไว้เพื่อสร้างใหม่

วิธีการรับมือแม้มีได้อยู่ซึ่งหน้าต่อคำพูดและการกระทำที่ต่อต้านอนาธิปไตยนั้นลงเขียนหนังสือได้เป็เล่ม ทว่าหลักได้แย้งถึงข้อถกเถียงสำคัญควรมีเพียงสองประการ ซึ่งการจะจำกัดความเยี่ยงนั้นได้จำเป็นต้องเพิ่มความพยายามถึงขีดสุดในการสื่อความหมายอย่างชัดเจนที่ว่าอนาธิปไตยยืนหยัดเพื่อสิ่งใดอย่างแท้จริง

ปรากฏการณ์อันน่าประหลาดของการคัดค้าน มีเห็น พ้องต่ออนาธิปไตยกลับ นามาส่งแสงสว่างแห่งการตื่นรู้ ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียกว่าสติปัญญาสร้างการตระหนักรู้ “เฉลียวฉลาด” และไร้ซึ่งปัญญา ฆาตการตระหนักรู้ “โง่เขลา” ทว่านี่มิใช่เรื่อง

แปลกหากใช้ดุลพินิจแห่งทฤษฎีสัมพัทธภาพควบคู่กันไป กระทั่งพวกอวิชชาไร้อารยธรรมมีน้อยที่เห็นพ้องต้องกันว่าภูมิความรู้หรือการชมใจอดทนอดกลั้นนั้นมิอาจแสวงได้ และการกระทำที่เกิดจากแรงกระตุ้นเพียงให้ได้ยึดถือปฏิบัติก้มหน้าก้มตาสืบทอดคงอยู่บนเส้นบรรทัดฐานให้ได้ของเหตุและผลที่มีต่างจากเด็ก ๆ “ทำไม” “เพราะว่า” แท้จริงแล้วการเป็นปรัปักษ์ของเหล่า “ผู้ไม่รู้” ต่ออนาธิปไตย จักสมควรได้รับการพิจารณาแจกเช่นเดียวกับเหล่า “ผู้รู้”

สิ่งใดกันเล่าถึงกับหัวชนฝาดีนดานอย่างมิอาจเห็นด้วยประการแรก อนาธิปไตยมิอาจเกิดขึ้นได้จริงแน่นอนเป็นอุดมคติอันดิงตามก็ตาม ประการที่สองอนาธิปไตยยืนหยัดเพื่อความรุนแรงและภินทนาการทำลายล้างด้วยเหตุฉะนี้ จำต้องถูกปฏิเสธโดยสิ้นเชิงด้วยภาพอันฝังใจว่าเลวทรามต่ำช้าและอันตราย ทว่า ทั้งคนฉลาดและคนเขลาต่างมิได้ตัดสินบนองค์ความรู้อันต้องแท้ มิหนำซ้ำกลับยึดติดเพียงคำลวงแห่งครหานินทาหรือการตีความอันบิดเบือนเยี่ยงนั้นแทน

Oscar Wilde เอ่ยว่าแบบแผนอันดีควรเป็นได้ทั้งที่มีอยู่แล้วหรือบรรลุผลได้ภายใต้เงื่อนไขที่มีอยู่ ซึ่งจักมุ่งไว้เพียงเพื่อวัตถุประสงค์เดียว แต่มิว่าจะจะเป็นแบบแผนเยี่ยงใดก็ตามที่ที่ยอมรับเงื่อนไขให้ถือเป็นสิ่งมิถูกต้อง และช่างไม่เฉลียว กระนั้นเกณฑ์อันแท้จริงแห่งแผนที่ว่าดีมิใช่การที่คนรุ่นหลังสามารถรักษาสิ่งที่ผิดและคงความเงิ่งเสิบไว้ได้อย่างสมบูรณ์ ก่อนช่างจะเป็นไปได้หรือไม่ว่ารูปแบบแผนการที่ดีดังกล่าวควรระทงพลังพอที่จักออกจากร้านแง่งเดิมเพื่อให้ได้รังสรรค์สร้างตลอดจนชีวิตใหม่ที่ยั่งยืน เมื่อใช้ดุลพินิจตระหนักในแง่คิดนี้ยิ่งดูเหมือนว่าอนาธิปไตยช่างเป็นแบบแผนอันดิงตามควรนำมาปฏิบัติใช้กว่าอุดมคติอื่น ด้วยการที่อนาธิปไตยมุ่งขจัดวังวนของสิ่งมิถูกต้องและความโง่เขลาที่มากกว่า นี่แหละ จักพึงเรียกได้ว่าการรังสรรค์สร้างที่ล้ำจนชีวิตใหม่ให้ยั่งยืน

เข้าใจถึงอารมณ์ของผู้ใ้ภูมิความรู้แห่งอนาธิปไตยที่บีบอัดสั่งสมมาอย่างต่อเนื่องด้วยเรื่องราวอันทำให้เลือดต้องเดือด พล่านจากเหล่านักอนาธิปไตยทว่านี่มิใช่เรื่องนากล้าจนเกินไปที่จักโต้แย้งแนวคิดปรัชญาเยี่ยงนี้ ช่างตีความได้สุด เพียงแจกเช่นนี้ อนาธิปไตยจึงแสดงให้เห็นว่ามิเคยตราหน้าคนชั่วที่ทาบป้อนอื้อฉาวกับเด็กว่าเป็น นเยี่ยงปีศาจ เดรัจฉานใจระยาด่าทมิพกลืนกินทุกสรรพสิ่งเพียงเสี้ยวพริบตาและสร้างความวิบัติฉิบหายด้วยการใช้ความรุนแรง

ภินทนาการทำลายล้างและความรุนแรง! ต้องทำเยี่ยงไรกันเล่าเหล่าปวงชนทั้งมวลจึงจะตื่นรู้ว่าองค์ประกอบ ของความรุนแรงที่สำคัญที่สุดในสังคมคือความไม่รู้การไร้ซึ่งภูมิความรู้และขาดซึ่งความเข้าใจซึ่งนับเป็น นขุมพลัง แห่งหายนะที่อนาธิปไตยยืนหยัดสู้มิมีผู้ใดทราบเลยว่าอนาธิปไตยซึ่งมีรากเหง้าเคยเป็น นและยังคงเป็น นส่วนหนึ่งของ พลังแห่งธรรมชาติและความพินาศทั้งปวง อันตรายเสมือนดั่งเนื้อร้ายทว่ากรกัดกินและเคี้ยวที่สกรการเจริญเติบโต ให้กับปรสิตในสังคมกลับเผยให้เห็นถึงความจริงจากเศษซากของส่วนที่เหลืออยู่อย่างชัดเจน “แก่นแท้สาระสำคัญของชีวิต” ช่างประจูดังการพรวนดินและการกำจัดวัชพืชด้วยมือที่เป็น อนดินนั้นกลับรังสรรค์ซึ่งความงอกงามสมบูรณ์ เพื่อให้ผลผลิตที่ดีที่สุด

เคยมีวาทกรรมที่ว่า ความต้องการในการพยายามใช้ความคิดของการประณามดินนินทาตรีตราให้ด อยค่า จักมีน้อยกว่าการใช้ความคิดซึ่งการแพร่หลายแห่งอันธการอย่างดาษดื่นในสังคมเป็น นเครื่องพิสูจน์แล้วว่สิ่งนี้

เป็น ได้เพียง “เรื่องจริงชะยิ่งกว่าจริงเยี่ยงนั้น” แทนที่จะกลับไปพิจารณาถึงเจตจำนงเริ่มแรกในทุกๆ การแสดงความคิดเพื่อให้เข้าใจที่มาและนัยสารใจความ ชนมีน้อยกลับเลือกที่จะกล่าวโทษสร้างมลทินแบบเหมารวม หรืออ้างอิงนิยามต่างๆ เพียงผิวเผินด้วยเหตุแห่ง “อคติ” เยี่ยงนี้จึงไม่แน่ว่าจักให้ค่าความสำคัญหรือความจำเป็น น

อนาธิปไตยเรียกร้องซึ่งนำให้ชนทั้งปวง คิดทบทวนตรวจสอบ และวิเคราะห์ในทุกรื่องทว่าด้วยความสามารถ ทางสมองโดยเฉลียวของผู้คนที่มิต้องเสียภาษีมากจนเกินไปจักขอเริ่มจากคำจำกัดความนิยาม และตามด้วยการอธิบายรายละเอียด

อนาธิปไตยปรัชญาระเบียบสังคมใหม่บนพื้นฐานเสรีภาพอันมิอาจถูกกลืนรอนจำกัดขอบเขตด้วยข้อกำหนดกฎหมาย ที่เพียงถูกสร้างและบัญญัติขึ้นทฤษฎีที่ว่ารัฐบาลทุกรูปแบบต่างยึดติดกับการใช้ความรุนแรงแจกเช่นนี้จึงเป็นสิ่งที่ผิด มิถูกต้องและอันตรายมิหนำซ้ำยิ่งไร้ซึ่งความจำเป็น นให้ต องมี

แน่นอนวาระระเบียบสังคมใหม่ยังต้องดำเนินอยู่บนพื้นฐานแห่งวัตถุประสงค์ในขณะนั้นก่อนอนาธิปไตยก็เห็นพ้องต้องกัน ว่าสิ่งชั่วร้ายตัวพ่อฉ พเหล่านี้มิใช่อื่นใดเจ้าตัว “เศรษฐกิจ” โดยต่างยืนยันว่ายังคงมีค่าใช้ให้ได้หลุดพ้นจากเงื้อมมือ แห่งมัจจุราชตนนี้ ทว่าจักมีเพียงการใช้วิจารณ์ญาณในทุกขณะของชีวิตเท่านั้นที่จะช่วยให้เราเหล่าวิญ ♦ชน มิต้องตกเป็น นเหยื่อแน่นอนจักเป็น นส่วนตัวหรือส่วนรวมจากภายในหรือภายนอก ช่างมีต่างกัน

การพินิจพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงประวัติศาสตร์แห่งพัฒนาการมนุษย์เผยชัดถึงความเป็น นสองมาตรฐาน ของการขัดแย้งอันน่าขมึนระหว่างสองปัจจัยสำคัญเรื่องธรรมดาๆ ที่เราต่างเพิ่งเริ่มจะเข้าใจกระนั้นจักมิใช่ ความไม่รู้อีกต่อไปเพียงอยู่ในองค์ประกอบแวดล้อมที่เหมาะสมเท่านั้นจึงจะสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิดและกลมกลืน กันอย่างแท้จริงขอ สัญชาตญาณระหว่าง “อัตลักษณ์แห่งตัวตนและความเป็น นสัตว์สังคม” ทว่าความเป็น นตัวตน และความเป็น นส่วนตัวของปัจเจกบุคคลยังจำต้องบรรพาคพันกับความ เป็น นส่วนรวมของสังคมอย่างมิมีวันจักจบสิ้น ทั้งยังสร้างการนองเลือดสืบมาหลายยุคหลายสมัยด้วยความที่ต่างฝายต่างดิ้นรน

แย่งชิงเพื่อให้ได้มาซึ่ง การครอบครองแห่งอำนาจอันสูงสุดมิหนำซ้ำตมองไม่เห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของอีกฝ่าย ยิ่งยั้งนี้แล้ว“สัญชาตญาณของปัจเจกบุคคลและสังคม”จักเป็นปัจจัยสำคัญที่เป็น เรื่องง่าย ๆ แต่ทรงพลังยิ่ง สำหรับความมูมนะอุตสาหกรรมของแต่ละคนเพื่อการพัฒนาเติบโตความหลงใหลใฝ่ฝันและการตระหนักรู้แห่งตน พร้อมด้วยปัจจัยอันทรงค่าเทียบเคียงแห่งการช่วยเหลือซึ่งกันและกันและความผาสุกของสังคม

คำอธิบายของพายุที่โหมกระหน่ำภายในตัวบุคคลและระหว่างตนกับสภาพแวดล้อมรอบตัวนั้นหาได้มียาก มนุษยชน แห่งบรรพกาลเมื่อมีสามารถเข้าใจในความเป็น ตัวตนแห่งตนได้จึงลดบทบาทความเป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน กับทุกสรรพสิ่งล มิใช่บ่อยและจมอยู่กับความรู้สึกที่วาดตนจำต้องพึ่งพาอาศัยและขึ้นอยู่กับอำนาจแห่งความมืดบอด อย่างมีมิวันเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็พลังซ่อนเร้นที่พร้อมจู่โจมเพื่อการเหยียดหยันถากถางและเหินแสมตนเอง ทว่าที่สคนคติ ยิ่งยั้งนี้จักยิ่งส่งผลให้แนวคิดทางศาสนาของมนุษย์เติบโตและทรงอิทธิพล ในฐานะที่ชนทั้งปวงเป็น นได้เพียงเศษผู้สุลิน ที่จำต้องพึ่งพาและขึ้นกับอำนาจอันสูงส่งแห่งเบื้องบนผู้ซึ่งจะสามารถทำให้พอใจด้วยการยอมจำนนอย่างสิ้นเชิง

มิเพียงเท่านั้นเมื่อตำนานเล่าขานแห่ง โบราณกาลล้วนมีต้นกำเนิดอยู่บนรากฐานเชิงความคิดยิ่งยั้งนี้ ทั้งยังยึดถือปฏิบัติ เป็นบรรทัดฐานเดียวกัน โดยอ้างอิงเรื่องราวนิทานปรัมปรา ใน พระคัมภีร์ที่เอ่ยถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ กับพระเจ้าต่อรัฐและสังคมฝังลึกซึ้งแล้วซ้ำเล่ากับสาระใจความที่ว่า “มนุษย์ไร้ซึ่งค่า ทว่าพลังแห่งอำนาจเปรียบดั่ง ทุกสรรพสิ่ง”ด้วยเหตุฉะนี้พระยะโฮวาจักยังคงอยู่กับหมู่มวลมนุษยชนที่เพียงยอมตกอยู่ในสภาพของการจำนน โดยสิ้นเชิงเป็น นเงื่อนไขแม้กฎหมายระเบียบข้อบังคับมิว่าจะเป็ นในส่วนของรัฐสังคมหรือศีลธรรมต่างห้ามปราม ในสิ่งที่เหมือนๆ กัน “มนุษย์จะได้รับความรุ่งโรจน์ทั้งปวงจากโลกหากเพียงไร้ซึ่งการตีนี้ว่าตน คือมนุษย์”

อนาธิปไตยถือเป็น ปรัชญาเดียวที่ปลุกจิตสำนึกมนุษย์ให้ตื่นรู้ทั้งยืนยันว่าพระเจ้ารัฐและสังคมเป็น สิ่งที่ไม่มียู่จริง กระนั้นคำสัญญาทั้งมวลของพวกเขาล้วน ไร้ความหมายอย่าให้ซึ่งค่าและจงถือเป็น “โมฆะ” สืบเนื่องจากสามารถ บรรลุผลดลใจได้เพียงการตกอยู่ใต้อาณาแห่งการบังคับบัญชาจากมนุษย์สถานเดียวอนาธิปไตยจึงเป็น นครผู้ปลุก

ภูมิปัญญาของความเป็ นเอกภาพแห่งความสามัคคีในชีวิตเพียงความเป็ นมี นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับธรรมชาติ ทว่าในความเป็ นมนุษย์นั้นมิควรมีความขัดแย้งใดระหว่างสัญชาตญาณของ “ความเป็ น ตัวตนแห่งปัจเจกบุคคล และความเป็ น นสัตว์สังคม” ที่จักทรงอิทธิพลเหนือกว่าที่มีอยู่แล้วระหว่าง “หัวใจและปอด” เมื่อหัวใจเปรียบดั่ง คลังผู้รักษาแก่นแท้ที่สำคัญแห่งชีวิตอันล้ำค่าปอดเป็นส่วน นผู้เก็บรักษาแก่นแท้ปัจเจกสำคัญขององค์ประกอบอื่นๆ ให้คงไว้ซึ่งแก่นแท้แห่งสังขารอันบริสุทธิ์และทรงพลัง “การมีชีวิต” เฉกเช่นนี้ความเป็ น ตัวตนแห่งปัจเจกบุคคล จึงเปรียบเสมือนหัวใจของสังคมอันจะรักษาไว้ซึ่งแก่นแท้ของชีวิตทางสังคมและสังคมเองมีต่างจาก “ปอด” ที่จักช่วย รักษาองค์ประกอบสำคัญอื่น ให้คงไว้ซึ่งแก่นแท้แห่งชีวิตและนั่นคือ “ปัจเจกบุคคล” สังขารอันบริสุทธิ์และทรงพลังยิ่ง

“สิ่งหนึ่งอันมีค่าบนโลก” Emerson เอ่ย “คือจิตวิญญาณอันทรงพลังซึ่งยั้ง คงไหลเวียนอยู่ภายในตัวของมนุษย์ทั้งปวง สิ่งซึ่งเห็นสังขารเพียงแต่เอ่ยซึ่งสังขารเพียงธรรม และรังสรรค์สร้างด้วยการลงมือกระทำ” อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า อัตลักษณ์ความเป็ น ตัวตนของแต่ละคนนั้นเป็ น สิ่งที่มีค่ายิ่งบนโลกใบนี้คือเป็ น นขุมพลังแห่งจิตวิญญาณอันแท้จริง มองเห็นความจริงมั่นในความลวงและยืนหยัดสู้เพื่อให้ความจริงเป็ น สิ่งไม่ตายยิ่งยั้งนี้ จักนำมาซึ่งสังขารความจริง อันทรงพลังที่ยั้งใหญ่กว่าเรียกขานว่า “จิตวิญญาณทางสังคมที่ถือกำเนิดใหม่”

อนาธิปไตยเป็น ผู้ปลดปล่อยที่ยั้งใหญ่เมื่อได้มอบอิสรภาพแก่มนุษย์ให้หลุดพ้นจากการจองจำและตกเป็น นทาส ของเหล่าภูตผีทั้งยั้งเป็ น ผู้ชี้ขาดและปล่อยประโลมให้กับทั้งสองฝ่ายเพื่อคงรักษาไว้ซึ่งความสามัคคีปรองดองย ระหว่างปัจเจกบุคคล และสังคมทว่าการจะบรรลุผลซึ่งความเป็ น เอกภาพนั้นอนาธิปไตยได้ประกาศสงคราม กับเหล่าอิทธิพลทั้งมวลซึ่งล้วนแต่เป็ นภัยอันตรายอันสร้างการขัดขวางและพร้อมที่จะทำลายความผาสุกกลมกลืนกัน ของสัญชาตญาณความเป็ น “อัตลักษณ์แห่งตัวตนและความเป็ น นสัตว์สังคม” และความเป็ น น “ปัจเจกบุคคลและสังคม”

ศาสนา อำนาจครอบงำจิตใจมนุษย์วัตถุทรัพย์สินอำนาจครอบงำความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ส่วนรัฐบาล ถือเป็น นอำนาจครอบงำพฤติกรรมมนุษย์ซึ่งนี้ได้ตอกย้ำให้เห็นถึงการฝังรากแห่งความเป็ น นทาสของมนุษย์พร้อมกับ ความน่าสยดสยองสะพรึงกลัวทั้งมวลที่มีอาจจะหลีกเลี่ยงได้ศาสนา! ครอบงำจิตใจมนุษย์มันนึกหน้า และดูหมิ่นดูแคลนจนทำให้จิตวิญญาณมนุษย์เสื่อมทราลงได้ยิ่งยั้งไร “พระองค์ทรงเป็น นทุกสรรพสิ่งส่วนมนุษย์นั้น มิมีค่าใด” ศาสนาร่ำร่ำสอนสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากนั้นพระองค์มิได้เป็ น รังสรรค์คนผู้่างทั้งอาณาจักรแห่งเผด็จการ การกดขี่ข่มเหงความโหดร้ายทารุณมาตรการคุมเข้มที่ลี้มเหลวอย่างสิ้นเชิงกระนั้นความมืดมนเศร้าหมองน้ำตา และการหลั่งนองเลือดได้เข้าครอบครองโลกนี้ตั้งแต่พระองค์ทรงจุติอนาธิปไตยปลุกมนุษย์ให้ตื่นรู้เพื่อยืนหยัดสู้ ยิ่งยั้งกบฏต่อเจ้าปี ศาสนาที่พัตนนี้ “จงทำลายไว้ตรวนทางจิตใจของเจ้าเอง” อนาธิปไตยเอ่ยกับมนุษย์หากมิใช่เพียงการ ที่เจ้า

คิดและตัดสินใจด้วยตระหนักรู้แห่งตนแล้วเจ้าจะหลุดพ้นจากการถูกรบงำภายใต้ความมืดบอดเฉกเช่นนี้ได้เยี่ยงไร นี่ ช่างเป็น นอุปสรรคอันใหญ่หลวงยิ่งนักเพียงทว่าเจ้าต้องก้าวข้ามผ่านพ้นไปให้ได้

ทรัพย์สินอันน่าครอปรบงำความต้องการพื้นฐานของมนุษย์เป็น การปฏิบัติเสรีสิทธิเพื่อตน บสนองต่อความต้องการ อันแท้จริงแห่งตน เวลา เป็น นเพียงช่วงระยะเวลาที่ครอบครองกรรมสิทธิ์แห่งทรัพย์สินซึ่งเอ่ยอ้างถึงสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ จากเบื้องบนมนุษย์ก็มีอาละวันเฉกเช่นเดียวกันแม้ในในฐานะศาสนา “เครื่องสังเว! การสละ! ยอมจำนน!”

จิตวิญญาณแห่งอนาธิปไตยช่วยจุดมนุษย์ขึ้นจากการตกเป็น นทาสผู้ต้องหมอบก้มกราบ ทว่านี่ต่างยืนหยัดสู้ในเพล่า หันหน้าเผชิญแสงเพื่อเรียนรู้ที่จะตระหนักถึง“ความไม่รู้จักพอ”อันเป็นธรรมชาติแห่งการทำลายล้างของทรัพย์สินน ซึ่งหมู่มวลมนุษยชาติผู้ตื่นรู้ต่างตระเตรียมความพร้อมในการที่จะเผชิญศึกจ้าวสุรกายวายร้ายตนนี้ให้ตื่นตาย

“ทรัพย์สินสมบัติต่างจากโจรกรรม” Proudhon นักอนาธิปไตยผู้ยิ่งใหญ่ชาวฝรั่งเศสเอ่ยว่าทกรรมไว้เรื่องจริงมีหน้าซ้ำยังไรซึ่งความเสี่ยงและภัยอันตรายต่อโจรผู้ปล้นชิงด้วยความพยายามที่สั่งสมมาอย่างยาวนานของมนุษย์ในการผูกขาดกรรมสิทธิ์การครอบครองในวัตถุทรัพย์สินได้ปล้นสิทธิโดยกึ่งที่เสาะเน็ดปวงมนุษยชาติพึงมีทั้งสร้างความเหลื่อมล้ำให้ตกเป็น นผูอนาถายากไร้ต้องถูกสังคัมขับไล่ไปโดยปริยายกระนั้นทรัพย์สินก็ไม่แน่นอนจักเสียเวลาให้กับค่าแกตัวใด มนุษย์ต่างหากเล่าที่ยังสร้างมีพออันจะตอบสนองต่อความต้องการทั้งมวลแม้กระทั่งนักศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์ มิว่าจะอยู่ในระดับชั้นปีต่างทราบได้ว่าใดผลผลิตมวลรวมในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมาสูงเกินกว่าอุปสงค์ที่เป็น

ความต้องการซื้อปกติทว่าความต้องการปกติในสภาวะการณ์อันมีพึงปกติเป็น นเยี่ยงไรสำหรับทรัพย์สินแล้วรับรู้ได้เพียงความต้องการเดียว“กิเลส” ความกระหายในความละโมภโลกแห่งตนเพื่อให้ได้มาซึ่งการเพิ่มพูนความมั่งคั่งเมื่อความมั่งคั่งเปรียบดังพลังอำนาจ อำนาจแห่งการพิชิตบดขยี้และแสวงหาประโยชน์อำนาจแห่งการกดขี่หม่งเหย่งไป เดือนชั่วช้าและเลวทราม เราจักเห็นได้ไม่ยากกับอเมริกาผู้โอ้อวดในอำนาจอันยิ่งใหญ่แห่งตนบนความมั่งคั่งอันมหาศาลแห่งชาติอเมริกาผู้นาสงสารสมบัติพัสถานทั้งมวลของเจ้าจักมีประโยชน์เยี่ยงไรเล่าหากปวงชนผู้เป็น นองค์ประกอบปัจจัยสำคัญแห่งประเทศนั้นช่วงอดีตซัดสนแล้วอนาถเมื่อจำต้องตกอยู่ในความเศร้าหมอง ความโสมม อาชญากรรมต่ำช้าด้วยแสงแห่งความหวังอันริบหรี่ในความสุกที่ลบลือนการเร่ร่อนจรจัดเซพเนจร

มิต่างจากเหล่ากรบไรแผ่นดินให้ปกปี งบเป็น นเช่นนี้แลเหยื่อข มนุษย์ผู้ถูกมนุษย์ด้วยกันไล่ล่า

เว้นเสียแต่ว่าจะได้รับผลตอบแทนจากการร่วมลงทุนทางธุรกิจอันเกินทุนและสิ่งที่เป็น นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป “การล้มละลาย”เป็น นสิ่งที่หลีกเลี่ยงมิได้ทว่าผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจที่มั่วแต่ผลผลิตแห่งความมั่งคั่งยังมีเคย

แม้จักเรียนรู้กระทั่งบทเรียนง่าย ๆ นี้ในทุกๆ ปี ต้นทุนการใช้ชีวิตของมนุษย์กลับจะยิ่งเพิ่มสูงขึ้นเมื่อปี(ที่ผ่านมามีจำนวนผู้เสียชีวิตกว่า50,000 ราย และหิวโหยกว่า100,000 รายในอเมริกา) กระนั้นค่าตอบแทนที่ได้รับ ของเหล่าแรงงานผู้ช่วยสร้างความมั่งคั่งกลับต่ำต้อยด้อยค่าและ ดลงอย่างต่อเนื่องไม่ว่าที่อเมริกาจักยังคงแต่ มืดบอดจนมองไม่เห็นถึงการล้มละลายอันหลีกเลี่ยงมิได้ของธุรกิจการผลิตแห่งปวงชน และนี่มิใช่เพียงอาชญากรรม เดียวที่เกิดขึ้นในยุคหลังแต่เลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือการก่อาชญากรรมอันเปลี่ยนให้แรงงานผู้ผลิตกลายเป็น นเพียง เศษเสี้ยวอนุภาคแห่งจักรกล ด้วยการลดทอนความมุ่งมั่นตั้งใจและความสามารถในการตัดสินใจให้ไร้ค่ายิ่งกว่าน ความเชี่ยวชาญในงานหลักของตนเอง มนุษยชนกำลึงถูกปล้นมิเพียงแต่ผลงานการรังสรรค์สร้างทว่ายังรวมไปถึง “พลังอันเสรี” แห่งความคิดริเริ่มและความหลงใหลปรารถนาในสิ่งที่ตนกำลังทำ

ความมั่งคั่งที่ยั่งยืนอันแท้จริงประกอบด้วยสิ่งที่มีคุณูปการและงดงาม สิ่งที่ช่วยสร้างความแข็งแกร่งความสวยงาม แห่งเรือนร่างและสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยให้ เป็น นดังแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตแต่ตราบไต่ที่มนุษย์ยังม้วนเส้นฝ้าย เข้าหลอดชุดเจาะถ่านหินใช้หรือสร้างถนนตลอดช่วงชีวิตกว่าสามสิบปี กระนั้นคงมีอาจจะเอ่ยถึงความมั่งคั่งได้ สิ่งที่เขาได้มอบให้กับโลกใบนี้เป็น นเพียงแค่อิสระและความสยดสยองแห่งความน่ารังเกียจสะท้อนให้เห็นถึงซึ่ง การดำรงอยู่อย่างไร้ชีวิตชีวาและความน่าขยะแขยงอันพรั่งพร้อมอันแอกเกินกว่าจะมีชีวิตและขาดกลัวเกินกว่าจะตาย รู้สึกแปลกที่จำต้องเอ่ยพวกเขาช่างยกทางยกย่องสรรเสริญวิถีการลดทอนการผลิตแบบรวมศูนย์นี้ว่าเป็น นความสำเร็จ อันภาคภูมิใจที่แห่ส่งจุดของเรา ช่างจุมกับความล้มเหลวอย่างที่สุดจนมีอาจพันตรมให้ตื่นรู้หากเรายังคงยอมรับ

ต่อสภาพงานจำต้องเชื่อฟังรับใช้คำสั่งเครื่องจักรเยี่ยง เยี่ยงนั้นความเป็น นทาสของเราจะยิ่งสมบูรณ์กว่า การตกเป็น นทาสต่อชนชั้นปกครองพวกเขามิต้องการที่จะรับรู้ว่าการรวมศูนย์มิได้เป็น นเพียงความตายของเสรีภาพ เท่านั้นทว่ายังรวมไปถึงสิ่งดังความงามแห่งศิลปะและวิทยาศาสตร์ซึ่งสิ่งเหล่านี้มิสามารถบันดาลขึ้นได้ด้วยกลไก แห่งนาฬิกาบรยากาศอารมณ์ศิลป์ ในแบบกลไก!

อนาธิปไตยมิสามารถบอกปิดปฏิบัติเสรีวิธีการดังกล่าวได้ เพียงทว่าให้พุ่งเป้า ไปไปที่การแสดงออกถึงตัวตนอย่างเป อิสระที่สุดเท่าที่จะเป็นพลังแห่งมวลที่แต่ละบุคคลพึงจะมันไปได้ด้วยOscar Wilde ให้คำจำกัดความที่สมบูรณ์แบบของ

บุคลิกภาพว่า“ผู้ที่เติบโตภายใต้สภาวะที่สมบูรณ์มิขาดเจ็บพิการหรือตกอยู่ในภยันตราย” กระนั้นบุคลิกภาพ

ที่สมบูรณ์แบบจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสังคมให้อิสระกับมนุษย์ในการเลือกรูปแบบสภาพ และเสรีภาพในการทำงาน
ผู้คนที่ทำโต๊ะสร้างบ้านหรือไถพรวนดินนั้นจักเป็น ภาพที่ศิลปิน นวาดทั้งเป็น การค้นพบของบรรดานักวิทยาศาสตร์

นี่เป็นดีผลลัพท์ของพลังสร้างสรรค์ในการทำงานแรงบันดาลใจจากความปรารถนาอันแรงกล้าและความหลงใหล ใส่ใจอย่าง
ลึกซึ้งอันถือเป็นอุดมคติของอนาธิปไตยการเตรียมการทางเศรษฐกิจจำเป็นต้องประกอบไปด้วยความร่วมมือ กันของหลายฝ่ายและหลากหลาย
ภาคส่วนเพื่อการผลิตและการกระจายโดยสมัครใจจึงค่อยปรับเปลี่ยนไปสู่ ลัทธิ ค อ ม มิว นิสม์เสรีที่ขี้เบิ่ง น วิ ชี กพาณิชย์ ดี
ที่เพรสสุตาลี น เป ลีทอลัง ง า น ข อ ง ม นุ ช ย์ น ้อย ที่ สุด อย่างไรก็ตามอนาธิปไตยยังตระหนักถึงสิทธิส่วนบุคคลแห่งอัตลักษณ์
ตัวตนของทุกคนเพื่อจัดเตรียมและปรับ รูปแบบงานตลอดเวลาให้สอดคล้องกับรสนิยมความชื่นชอบและความหลงใหลปรารถนา
ของแต่ละบุคคล

การแสดงออกถึงพลังของมนุษย์อย่างอิสระเยี่ยงนี้เกิดขึ้นได้เมื่ออยู่ภายใต้เสรีภาพส่วนบุคคลและสังคมที่สมบูรณ์จัก

เพียงเท่านั้นอนาธิปไตยได้นักกองกำลังเข้าสู่กับศัตรูตัวที่สามเจ้าศัตรูตัวฉกาจ“ความเหลื่อมล้ำทางสังคม” ซึ่งรัฐหน่วยงานที่จัด
ตั้งหรือกฎหมายที่บัญญัติขึ้น ล้วนมีต่างจาก“การครอบงำพฤติกรรมมนุษย์”

เจกเซนที่ศาสนา หล่อหลอมจิตใจมนุษย์ให้กลายเป็น นทรพยสินและการผูกขาดสิ่งต่างๆด้วยถือเป็น การช่วยลด และยับยั้งความ
ต้องการของมนุษย์เยี่ยงนี้รัฐจึงกดขี่จิตวิญญาณชนทั้งปวงด้วยการสั่งการในทุกชั้นตอน ของความประพฤติ“แก่นแท้ของทุกรัฐบาล”
วาทะของ Emerson “เป็นเผด็จการทรราช” จึงไม่สำคัญว่าจักเป็น น การปกครองโดยอำนาจจากพระเจ้าหรือด้วยหลักเสียงข้างมาก
ทว่าทุกกรณีล้วนตั้งเป้าต้องการให้ยอมจำนนภายใต้ กฎแห่งการบังคับบัญชาอย่างสิ้นเชิง

อ้างถึงรัฐบาลสหรัฐ นักอนาธิปไตยชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดDavid Thoreau เคยไว้ว่า“รัฐบาลจะเป็น นสิ่งใดได้เล่า นอกจาก
จารีตประเพณีไว้สืบทอดผ่านพันผ่านพันมา ต่างพยายามถ่ายทอดโดยไร้ช อ บ ก พร อ ง สู่ ลุ ก หลาน เยี่ยงนี้แต่ละกรณีจึงสูญเสียความ
เป็น นอันหนึ่งอันกันขาดการยึดหลักคุณธรรมเดียวไว้ซึ่งพลังชีวิตและมีสามารด ดำรงชีวิตอยู่ได้เพียงลำพังกฎหมาย มิเคยทำให้มนุษย์
ได้รับความยุติธรรมขึ้น และด้วยความเคารพต่อมัน แม้กระทั่งปอน้ำอันศักดิ์สิทธิ์ยังถือเป็น นตัวแทนของ“ความยุติธรรม”ในทุกวัน
นี้”

ความเที่ยงแท้แห่งนัยสารของรัฐบาลคือความยุติธรรมและด้วยความหยิ่งผยองที่มีเคยจักแยแสใครประกอบกับ ความพอ
เพียงของบรรดาชนชั้นนำผู้มีสามารถกระทำการใด “ผิด” ได้รัฐบาลในครานักบุญพิพากษาประณาม ด้อยค่าและสั่งล โทษด้วย
ความผิดอันไร้ซึ่งสาระสำคัญอย่างที่สุดในขณะที่ยังดำรงตนด้วยความผิดอันใหญ่หลวง นั่นคือ“การทำลายล้างเสรีภาพส่วนบุคคล
เจกเซน” Ouida ได้ทำสิ่งถูกต้องเมื่อเธอเขียน“รึนารวมุมง่ามันจะปลูกขึ้น คุณสมบัติเยี่ยงนี้ให้กับส่วนรวมภายใต้คำสั่งให้เชื้อฟง“และ
แล้วกรรมสรรพากรแห่งคลังก็เต็มเต็ม” พร้อมกับ การบรรลุขั้นสุด“การทอนค่าความเป็นมนุษย์ให้มีต่างจากจักรกลไหลาน” ทว่า ใน
บรรยากาศของเสรีภาพอันแท้จริง ที่ดีกว่าและให้ความใสใจกว่าจักต้องการการดูแลรักษาและการแผ่ขยายอย่างกว้างขวางฉะนั้นจึง
ถึงคราแตกสลาย ย่อยยับอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ส่วนรัฐก็อาจจะจะมีเครื่องเก็บภาษีที่ไม่มีการผูกปมช้อยกเว้นใดจักเป็น นพ่อค้าที่มีเคย
ขาดดุล

ทั้งยังล้าสมองว่าเช่นนี้เป็น เรื่องของส่วนรวมพึงกระทำใน สิ่งเหมือนๆชื่อหัวปักหัวปำกัน ขาดชีวิตชีวาสง่าราศี และไร้ซึ่ง
วิญญาณดุจดังฝูงแกะผู้นอบน้อมที่ย่ำเดินผ่านทางทอดยาวอันขนานข้างด้วยกำแพงสูงตระหง่านทั้งสองฟาก”

ทว่าแม้ฝูงแกะก็ยังพร้อมเสมอที่จะเผชิญหน้าต่อกรกับเหล่าเหลี่ยมเพทุบายแห่งการฉ้อฉลของรัฐหากมิใช่เพราะ วิธีการทุจริต
คอร์รัปชันการสร้างความปลอดภัยจนถึงวิธีการกดขี่แห่งที่ใช้เพียงมุดอบสนองเจตจำนงแห่งตน เยี่ยงนี้แล้วBakunin จึงปฏิเสธรัฐ
ซึ่งมีต่างจากการต้องยอมศิโรราบของเสรีภาพแห่งปัจเจกบุคคลหรือชนกลุ่มน้อย การกั้นกั้นการทำลายสัมพันธ์ทางสังคมพการ
ลดทอน หรือปฏิเสธโดยสิ้นเชิงขอ การมีอยู่นั้นเพื่อให้เกิดเป็น น สิริมงคลแก่ชีวิตรัฐถือเป็น น“แทนบูซาแห่งเสรีภาพทางการเมือง”เจก
เซนเดียวกับ“แทนบูซาทางศาสนาซึ่งได้รับ” การทำนุบำรุงรักษาไว้เพียงให้ต้องประสงค์เพื่อการสังเวกมนุษย์

แท้จริงแล้วแทบไม่มีนักคิดสมัยใหม่ท่านใดที่จะมิเห็นด้วยว่ารัฐบาลหน่วยงานของรัฐหรือรัฐต่างมีไว้ เพื่อความจำเป็น นเพียงให้
รักษาหรือปกป้องสิทธิผลประโยชน์ทางทรัพย์สินและการผูกขาดของซึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วว่า มีประสิทธิภาพยิ่งในเรื่องดังกล่าวเพียง
เท่านั้น

แม้กระทั่งGeorge Bernard Shaw ผู้หวังพึ่งปาฏิหาริย์จากรัฐภายใต้ลัทธิ น ยมเฟมินิสม์กระนั้นก็ยอมรับว่า“ทุกวันนี้ ได้กลายเป็น
เป็น นเครื่องจักรขนาดใหญ่กำลังเต็มอัตราศึกสำหรับการปล้นและข่มขู่ผู้บงคน” ในกรณีนี้จึงเป็น นเรื่องยาก ที่จะเห็นว่าเหตุใดผู้
นำอันฉลาดปราดเปรื่องปรารถนาที่จะสนับสนุนคำของรัฐหลังจากกำจัดความยากจนให้สิ้นซาก

ข้างเป็น นที่นำเสียดยอชิงโชคร้ายที่ยังคงมีผู้คนจำนวนมากไม่ใช่น้อยต่างหลงเชื่อจน โง่หัวมีขึ้นว่า“รัฐบาล” อยู่บนกฎแห่งธรรมชาติ
เพื่อรักษาระเบียบและความเป็น นเอกภาพแห่งสังคมลดการก่ออาชญากรรม และป ้องกันมิให้ คนเกียจคร้านหลบหนีจากผลพวงแห่ง
กรรมฉะนั้นเรามาไตร่ตรองถึงเหล่าข้อโต้แย้งนี้กัน

กฎแห่งธรรมชาติคือปัจจัยในตัวมนุษย์ที่ยืนยันตัวอย่างเป็นอิสระและเป็นธรรมชาติโดยไม่มีผลกระทบใดจากภายนอก สอดคล้องกับความต้องการของธรรมชาติตัวอย่างเช่นความต้องการสารอาหาร ความต้องการทางเพศ แสงสว่าง อากาศ รวมถึงการออกกำลังกายนั้นล้วนอยู่บนกฎแห่งธรรมชาติซึ่งการแสดงออกดังกล่าวมีจำเป็น ต้องผ่านกลไกของรัฐบาลไม่ต้องใช้ระบบของ ปี กฎหมายหรือถูกการตักเตือนภายใต้กฎหมายด้วยเรื่องเยี่ยงนี้คงเรียกได้เพียง “การจำต้องเชื่อฟัง” หนึ่ง ที่พึ่งปรารถนาเพียงความเป็นธรรมชาติด้วยโอกาสอันเสรีการที่รัฐบาลไม่ดำรงตนด้วยปัจจัยที่กลมกลืนกันนั้นได้รับการพิสูจน์แล้วจากมหากาพย์แห่งความรุนแรงการฝืนใจและการบีบบังคับบนเลวร้ายที่ทุกรัฐบาลต่างใช้เพื่อกระเสือกกระสนในความอยู่รอดกระนั้นBlackstone เอย์ถูกต้องแล้วที่ว่า “กฎหมายแห่งหมู่มวลมนุษย์ชนมิได้อยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริงช่างขัดกับกฎแห่งธรรมชาติยิ่งนักน”

เว้นเสียแต่ว่าเป็น คำสั่งของกรุงวอร์ซอหลังจากที่กระทำการสังหารหมู่ผู้คนกว่าหลายพันชีวิตเฉกเช่นนี้ จึงเป็น การยากที่จะไว้ใจกำหนดให้รัฐบาลมีอำนาจจัดระเบียบหรือความเป็นระเบียบเพื่อ นอกภาพแห่งสามัคคีในสังคม การจัดระเบียบที่ได้มาจากการยอมจำนนและคงไว้ด้วยความหวาดกลัวนั้น มีอาหรับประกันความปลอดภัยมาก

ทว่า นั่นกลับเป็น “การจัดระเบียบบนเดียวที่รัฐบาลจงรักภักดีไว้” เอกภาพแห่งสังคมแท้จริงแล้วเกิดขึ้นตามธรรมชาติ จากความเป็นหนึ่งใจเดียวกันของผลประโยชน์ร่วมแห่งสังคมเฉกเช่นนี้ ในสังคมที่ผู้คนทำงานหามรุ่งหามค่ำ มีเคยเหลือสิ่งใดขณะที่อีกหลายคนอันมีเคยต้องทำงานกลับมีความสุขในทุกสรรพสิ่งความเป็นหนึ่งใจเดียวกัน แห่งผลประโยชน์ร่วมจึงไม่มีอยู่จริงเยี่ยงนี้เอกภาพแห่งสังคมจักเป็น นเพียงตำนานเล่าขานในจินตนาการเท่านั้น หนทางเดียวที่ผู้มีอำนาจจัดระเบียบจักพบกับสถานการณ์มหาวิบัตินี้คือการมอบเอกสิทธิ์อันพิเศษกว่า ให้กับบรรดาผู้ที่ผูกขาดโลกไว้แล้วพร้อมกดขี่มวลชนเพื่อยึดเยียดส่งต่อการตกทอดความเป็น ทาส กระนั้นทุกถ้อย คติแห่งของรัฐบาลมิว่าจะเป็กฎหมายน ตำรวจทหาร ศาล สถานิติบัญญัติเรือน จำต่างมีส่วนร่วมอย่างมาก ในการ “สร้างความปรองดอง” ทว่า กลับเป็น นองค์ประกอบที่ถือเป็นที่ นอริแห่งปฏิบัติขมมากที่สุด ในสังคม

คำขอโทษแก่ตัวอันฟังไม่ขึ้นที่สุดสำหรับผู้มีอำนาจและกฎหมาย “เพื่อทำหน้าที่ลดอาชญากรรม” นอกเหนือจาก ข้อเท็จจริงแห่งสังกรรมที่ว่า “รัฐต่างหากเป็น นอาชญากรตัวพ่อ” แทกทุกกฎแห่งลายลักษณ์อักษรพร้อมย่อยสลาย กฎแห่งธรรมชาติให้สิ้นปล้นในคราบภาชีทั้งยังฆ่าในรูปแบบสงครามและโทษประหารเฉกเช่นนี้จึงมิใช่การรับมือกับ อาชญากรรมโดยสิ้นเชิง ไม่แม้แต่จักทำลายหรือลดความหายนะอันน่าสยดสยองลงเพียงน้อยชางล้มเหลวอย่างที่สุด

แม้ นอาชญากรรมจักเป็น นความล้มเหลวไร้ค่าทว่ากลับเป็น นหุมพลังให้หนทางที่ผิดตราบใดที่ทุกสถาบันในทุกวันนี้ เศรษฐกิจ การเมืองสังคมและศีลธรรมยังสมคบคิดกันเพื่อจะนำพลังความสามารถของมนุษย์ไปใช้ในทางมิถูกมิควร และตราบใดที่มนุษย์มิใช่น้อยยังอุฝิดที่ผิดทางทำในสิ่งที่ไม่ชอบทำและใช้ชีวิตที่เกลียดการมีชีวิตอยู่เยี่ยงนั้น อาชญากรรม จักเป็น นสิ่งที่หลีกเลี่ยงมิได้และกฎหมายที่บัญญัติบังคับใช้รั้งแต่จะทวีขึ้นแม้ นอาชญากรรมมีเคยลดทอน สังคมอย่างที่เป็น นอยู่ในทุกวันนี้รับรู้อสิ่งใดบ้างเกี่ยวกับหนทางสู่ความสิ้นหวังความอึดอัดยากไร้ความหวาดหวั่น พรันพริ้งการต่อสู้อันน่ากลัวที่จิตวิญญาณแห่งมนุษย์จำต้องส่งต่อไปสู่อาชญากรรมและความเสื่อมทราม กระนั้นมิว่าผู้ใดก็ตามที่รู้หนทางอันเลวร้ายเฉกเช่นนี้อาจมองไม่เห็นถึง “สังกรรม” ในคำพูดของPeter Kropotkin

“บรรดาผู้ที่จจะรักษาสมดุลระหว่าง “ผลประโยชน์” ซึ่งเกิดจากผลพวงแห่งกฎหมายและการลงโทษ กับ “ผลกระทบ” อันเสื่อมทรามที่จักเกิดแก่มวลมนุษยชาติตามมาผู้ที่จะประเมินกระแสแห่งความชั่วช้าสามานย์อันหลังไหลสู่สังคมมนุษย์

“ผู้แจ้งเบาะแส” กลับเป็น นที่โปรดปรานของผู้พิพากษาด้วยซ้ำทั้งยังรับเงินสดที่ส่งจ่ายโดยรัฐบาลภายใต้ช ออ้าง ในการช่วยเป็ดไปงอาชญากรรมเหล่าผู้ที่เข้าไปในกำแพงคุกเพื่อดูว่ามนุษย์จักเป็น นเยี่ยงไรหากต้องถูกลดทอนเสรีภาพ เมื่อต้องตก อยู่ภายใต้การดูแลของผู้คุมซึ่งอำมหิตด้วยถ้อยคำหยาบคายที่มแทงจิตใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าและเหยยหยัน แดกดันให้อภัยตลอดสู่ว่าพวกเขาเหล่านั้นจเห็นพ้องต้องกันเยี่ยงเดียวกับเราอย่างที่สุดว่าเครื่องคุมขัง แห่งพันธนาการการจำคุกและการลงโทษเป็น นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งยุดี”

อิทธิพลซึ่งการยับยั้งแห่งกฎหมายอันมีผลต่อผู้เกียจคร้าน จึงเป็น เรื่องเหลวไหลเกินกว่าจะพิจารณาเห็นชอบได้ กระนั้นหากสังคมเพียงลดความสูญเสียทั้งค่าใช้จ่ายในการคงอยู่ของ “ชนชั้นที่เกียจ” และค่าใช้จ่ายที่มากพอกัน ของ “ผู้ติดตาม” เพื่อคุ้มครองกรายกัมรับใช้ตามคำขอของพวกชนชั้นที่เกียจเยี่ยงนี้จักทำให้ตารางงานสังคม มีสิ้นเหลือสำหรับทุกคนรวมไปถึงผู้เกียจแม้เพียงครั้งคราวจะนั้นควรรู้ใช้ดุลพินิจว่าความเกียจคร้านเปรียบได้ดัง สิทธิพิเศษหรือความผิดปกติทางร่างกายและจิตใจกันแน่ ซึ่งด้วยระบบการผลิตอันบ้าคลั่งในทุกวันนี้ยิ่งจักเสริม ทั้งสองสิ่ง ทว่าปรากฏการณ์อันน่าประหลาดที่สุดนเพลานี้กลับเป็นการที่ผู้คนยังอยากรน “ทำงาน” อนาธิปไตย หมายมั่นที่จะปลดปล่อยการให้แรงงานเยี่ยงจักรกล ทั้งไร้ความรู้สึก ซาดชีวิตชีวาเศร้าโศกสิ้นหวังและต้อง

ถูกบังคับ จิตใจเพื่อให้“งาน” กลายเป็น เครื่องมือแห่งความสุขตั้งชุมพลังให้ชีวิตชีวา ด้วยความเหมาะสมสอดคล้องอันแท้จริง แม้กระทั่งปวงประชาผู้ยากจนข้นแค้นที่สุดพึงจักได้รับทั้งนันทนาการและความหวังจากการทำงานแจกเช่นเดียวกัน

เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่ได้เตรียมการไว้สำหรับชีวิตดังกล่าวจึงตั้งมั่นว่ารัฐบาลพร้อมที่จะใช้มาตรการเยี่ยงธรรมชาติ โดยผลการ และการปราบปรามให้อันตรธานสิ้นซากอย่างดีที่สุดคือทุกชีวิตถูกขีดเขียนขึ้นนำเพรูปแบบเดียวกันไว้ซึ่งห้วงจะนิ่งถึงสัมพันธ์ภาพแห่งความผันแปรและความต้องการแท้จริงของปัจเจกบุคคล และสังคมจะล้มล้าง รัฐบาลและกฎหมายลายลักษณ์อักษรอนาธิปไตยเสนอให้กอบกู้“ความเคารพตนเอง” และ “อิสรภาพที่แต่ละบุคคล พึงจะมี” ด้วยการยับยั้งซึ่งใจกัดและการรุกรานจากเหล่าผู้มีอำนาจแห่งรัฐในชื่อเพราะในเสรีภาพเท่านั้นที่มนุษย์ จักยังคงเติบโตได้อย่างสมบูรณ์เรียนรู้ที่จะคิดและเคลื่อนไหวอย่างอิสระเพื่อม บสิ่งที่ดีที่สุดแก่ตนเอง ตระหนักถึง ชุมพลังแห่งพันธะทางสังคมที่ผูกมัดหมู่มวลมนุษย์ไว้ด้วยกันนั้นเป็น นสังคมนแห่งรากฐานของชีวิตทางสังคมอันปกติ ทว่าธรรมชาติของมนุษย์จะเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่? หาก ไม่แล้วจักยืนหยัดภายใต้อนาธิปไตยไหม?

เจ้าธรรมชาติของมนุษย์ผู้นำสารอาชญากรรมสองเกล้าไฉไลที่ก่อภายในนามเจ้า! หมู่มวลมนุษย์ผู้โง่เขลา มิว่าจะราชา จนถึงตำราผู้สอนศาสนาคร่ำครึหัวกลวงไปจนถึงนักเล่นแร่แปรธาตุที่มองไม่เห็นซึ่งวิทยาศาสตร์ คงจักเอ่ยได้ว่า“เผด็จการแห่ง ธรรมชาติของมนุษย์นั้น”ยังมีจิตใจปลิ้นปล้อนเจ้าเล่ห์ก็จักยังยืนกรานหนักแน่นต่อ ความชั่วร้ายและความอ่อนแอแห่งธรรมชาติของ มนุษย์อหว่า ในเวลานี้จักมีใครเอ่ยว่าทรมานใดถึงเรื่องนี้เยี่ยงไรได้ กับทุกจิตวิญญาณในคุกด้วยจิตที่ถูกลิตรอนอิสรพร้อมใช้ตรวน ภาพบาดเจ็บสาหัสและทพพลาพิการทุกดวง

John Burroughs ได้รับรู้ในผลการศึกษาค้นคว้าว่า“สัตว์ที่ถูกจองจำนั้นไม่มีซึ่งประโยชน์ใด” สัตว์ชาติญาณเฉพาะตัวของ อุ ปนิสัตว์ตนและความอยากอาหารได้เปลี่ยนแปลงไปโดยสมบูรณ์เมื่อต้องถูกตัดขาดจากผืนดินแห่งทุ่งหญ้าและป่า เขา กระนั้น ด้วยธรรมชาติของมนุษย์ที่จำต้องถูกกักขังในพื้นที่ที่จำกัดซ้ำซึ่งทั้งการลงแสร้งทุกวันให้ยอมจำนนแล้วจักเอ่ยถึง “ศักยภาพ” ได้เยี่ยงไร เสรีภาพแผ่ขยายปี กสร้างโอกาสอันดีทว่าสิ่งเหนืออื่นใดสันติภาพและสันติสุข การได้อยู่กับตนจักทำให้ตื่นรู ตระหนักถึงสิ่ง ครอบงำที่ทรงอำนาจเหนือกฎแห่งธรรมชาติของมนุษย์พร้อมกับความเป็น นไปได้อันยอดเยี่ยม

เยี่ยงนี้อนาธิปไตยจึงหมายถึงการปลดปล่อยจิตใจมนุษย์ให้เป็น นอิสระภายใต้การครอบงำทางศาสนา ปลดปล่อย รูปกายให้เป็น นอิสระจากการครอบงำทางวัตถุทรัพย์สินทั้งให้หลุดพ้นจากพันธนาการแห่งการควบคุมสั่งการ

ของรัฐบาลอนาธิปไตยจึงยืนหยัดเพื่อการจัดระเบียบทางสังคมที่ยึดตามการรวมกลุ่มโดยเสรีและมุ่งสร้าง ความมั่งคั่งแท้จริง ทางสังคมให้ผาสุกยิ่งขึ้นด้วย“ระเบียบ” ที่จักรับประกันว่ามนุษย์ทุกชีวิตสามารถเข้าถึง ทุกสรรพสิ่งบน โลกได้อย่างอิสระพร้อม ความเพลิดเพลินยิ่งขึ้นที่กับสิ่งจำเป็น อันสำคัญแห่งชีวิต ตามอัตลักษณ์ตัวตนแห่งปรารถนา รสนิยมและความหลงใหลพึงใจ ของปัจเจกบุคคล

นี่มิใช่เรื่องเพื่อฝันหรือความผิดปกติทางจิตทว่า เป็น นบทสรุปจากเจ้าภาพแห่งวิญ ♦ชนทั้งสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี ผู้มีปัญญา จากทุกห้วงแห่งบนโลกใบนี้ด้วยข้อสรุปอันเป็น นผลมาจากการศึกษาแนว โนมของสังคมสมัยใหม่อย่างใกล้ชิด จดจ่อและรอบคอบ พบว่า“เสรีภาพส่วนบุคคล”แห่งปัจเจกชนและ “ความเท่าเทียมกัน” ทางเศรษฐกิจของสังคม คือคู่ชุมพลังแฝงที่เปรียบได้ดังแรง ผลักดันเพื่อรังสรรค์สิ่งดีงามแก่มนุษยชาติให้เป็น นจริง

แจกเช่น“วิถีแห่งวิธีการ”ของอนาธิปไตยมีได้เป็นอย่างดีที่บางคนฝังใจนคือเป็น ทฤษฎีแห่งอนาคตที่จักเป็น นจริงได้เพียง การดลใจ จากดวงสวรรค์!แต่หากอิงสังคมนั้นยังเป็น วิถีแห่งพลังชีวิตที่หล่อเลี้ยงชุมชนผาสุกให้สังคมและไม่แน่น “หยุดสร้างเงื่อนไขใหม่อยู่ เสมอ”กระนั้นวิถีแห่งอนาธิปไตยจึงมีอาวรวมถึงแผนการที่ตายตัวอันจักนำไปใช้กับ ทุกสถานการณ์กระบวนการวิธีจำต้องเกิดจาก พื้นฐานแห่งความจำเป็น นอันแท้จริงทางเศรษฐกิจในแต่ละอนุพื้นที่ สภาพภูมิอากาศทั้งความต้องการทางภูมิปัญญาและความเจ้า อารมณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งตัวละครที่เจียบสบ ผู้มีอุปนิสัยเยือกเย็นเช่นTolstoyจักปรารถนาวิถีทางอื่นเพื่อการสร้างสังคมใหม่ที่ แตกต่างไปจากผู้มีบุคลิกจริงจัง ดุดันซึ่งแสดงตัวตนชัดเจนอย่างMichael Bakunin หรือPeter Kropotkin ในทำนองเดียวกัน อัน จักเห็นได้ชัดเจนว่า ความต้องการทางเศรษฐกิจและการเมืองอย่างรัสเซียจำต้องมีการออกมาตรการคุมเข้มต่างๆ ที่แทรกซึม ความโหดร้ายและรุนแรงกว่าในอังกฤษหรืออเมริกาอนาธิปไตยเองมิได้ยืนหยัดสู้ด้วยการฝึ กซ้อมและเป็ นหนึ่งเดียวกัน เยี่ยง ทหาร ทว่า ได้ฝึ กซ้อมและเป็ นหนึ่งเดียวแจกเช่นเดียวกันอย่างไรก็ตาม ยืนหยัดซึ่งจิตวิญญาณแห่งการปฏิวัติ มิว่าจะในรูปแบบใด ต่อทุกสรรพสิ่งที่ขัดขวางเพื่อถ่วงความเจริญของมนุษยชาติเหล่านักอนาธิปไตยเห็นพ้องต้องกัน เยี่ยงนี้ต่างสนับสนุนและร่วมต่อ ต้านกลไกทางการเมืองเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคมครั้งยิ่งใหญ่

“การลงคะแนนเสียงทั้งมวล”วาทกรรมจาก Thoreau “เป็ นเพียงการเล่นเกมที่ประเภทหนึ่งมีต่างจากหมากฮอส หรือแบ็คแกม มอนคือการเล่นกับความถูกและผิดซึ่งพันธกรณีหน้าที่ต้องรับผิดชอบมิเคยเกินความได้เปรียบ แม้กระทั่งการ โหวตลงคะแนนเพื่อ

สิ่งถูกต้องก็ช่างไร้ค่านักปราชญ์จักมีละทิ้งสิทธิ์ในความเมตตาแห่งโอกาสีปรารถนา จักมีชัยด้วยอำนาจของคนส่วนใหญ่” การพินิจพิเคราะห์กลไกทางการเมืองและความสำเร็จของมันอย่างถี่ถ้วนจะเผยให้เห็นซึ่งสังกรรมแห่งตรรกะของ Thoreau

ประวัติศาสตร์ของรัฐสภาสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งใดกันแทบไม่เห็นสิ่งใดเลยนอกจาก“ความล้มเหลวและความพ่ายแพ้” ไม่นานจัก“ปฏิรูป”เพียงครั้งเพื่อให้ได้บรรเทาความตึงเครียดทางเศรษฐกิจและสังคมแห่งปวงประชา ถึงแม้จะมีการผ่านร่างกฎหมายอันมีผลบังคับใช้เพื่อการพัฒนาและคุ้มครองแรงงานแต่ก็ได้รับการพิสูจน์แล้ว ในปีที่ผ่านมา เมื่อรัฐอิลลินอยส์ซึ่งบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองการทำเหมืองที่เข้มงวดที่สุดจำต้องประสพกับบารลาล ครึ่งมโหฬารที่สุดเช่นกันทั้งในรัฐที่มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยแรงงานเด็กการแสวงหาผลประโยชน์จากเด็ก กลับอยู่ในระดับสูงสุดและถึงแม้เหล่าแรงงานจักได้รับโอกาสอย่างเต็มที่ทางการเมือง ทว่าทุนนิยมก็มาถึงจุดสูงสุด แห่งความไร้ซึ่งยางอายุอันหาที่สุดมิได้

แม้กระทั่งบรรดาแรงงานก็สามารถมีผู้แทนได้ซึ่งนักการเมืองสังคมนิยมคนดีของเรากำลังเสี่ยงงู่ก่องสุดดี โอกาสใดสำหรับความซื่อสัตย์สุจริตของพวกเขากระนั้นสิ่งหนึ่งที่ฟุ้งตื่นรูกหากเป็น เรื่องกระบวนการทางการเมือง “วิถีแห่งเจตนาดีนั้นเต็มไปด้วยหลุมพราง” เส้นสายเครือข่ายอุปถัมภ์เล่ห์เพทุบายประจบสอพลอ โทกทลกลกลาง น้อฉลกลโกงแท้จริงแล้วเปรียบดั่งทุกคำอธิบายแห่ง“ความลวง” ที่ผู้หวังผลประโยชน์ทางการเมืองจักสามารถ ประสบความสำเร็จได้และสิ่งที่เพิ่มเข้ามากลับเป็นการย่อยสลายความเป็น น้อตดาทั้งความเชื่อมั่นแห่งตนให้เสื่อมลง อย่างสมบูรณ์จนมิเหลือซึ่งความหวังจากมนุษย์ผู้ที่ถูกทอดทิ้งครั้งแล้วครั้งเล่ากับการที่ผู้คนโง่พอจะไว้วางใจ หลงเชื่อ และให้การสนับสนุนนักการเมืองที่ไร้ ฝืน“คนสุดท้ายเพียงเพื่อจักพบว่าตนเองถูกทรยศหักหลังและโง่ในท้ายที่สุด”

อาจเอ่ยอ้างได้ว่ามนุษย์ผู้มีคุณธรรมจักไม่ทุจริตแม้ในการเมืองสกปรก รัฐบาลที่อาจจะ “ไม่” ทว่ามนุษย์ในนาม ผู้แทนแห่งแรงงานคงทำสิ่งใดมิถูกเลยหากต้องใช้อำนาจแม้เพียงน้อยเพื่อแรงงาน ดังที่แสดงให้เห็นแล้วในหลายกรณี รัฐเป็นเจ้ายางเศรษฐกิจของประชาทาสผู้รับใช้ทั้งปวง โด คนดีหากเป็น นละนี้แล้วจักยังคงยึดมั่นต่อศรัทธา ทางการเมืองเพื่อแลกกับความสูญเสีย การสนับสนุนทางเศรษฐกิจหรือยึดติดกับเจ้าแห่งเศรษฐกิจนั้นสามารถ กระทำความดีได้แม้เพียงเล็กน้อยเพราะเวทีการเมืองไม่มีที่สำหรับตัวละครอื่นใดจำต้องเป็นได้เพียงน “คนโง่หรือคนโง่”

ไสยศาสตร์ทางการเมืองยังครอบงำจิตใจและความคิดแห่งมวลชน เฉกเช่นนี้มนุษย์ผู้รักในเสรีภาพแท้จริงจักไม่ ช้องเกี่ยวอีกต่อไปจักเชื่อในวาทกรรมของ Stirner “มนุษย์มีเสรีภาพเท่าที่เขาเต็มใจรับมากกระนั้น” อนาธิปไตย จึงหมายถึง “การลงมือทำ” ด้วยการต่อต้านขัดขืนที่เป็น ดเผยทั้งคัดค้านกฎหมายและข้อกำหนดอันมีผลบังคับใช้ทั้งมวล เศรษฐกิจสังคมนิยมถึงศีลธรรม ทว่าการยืนหยัดเพื่อการต่อต้านกลับถือเป็น “นสิ่งผิดกฎหมาย” แม้ “ความอยู่รอด แห่งหมู่มวลมนุษยชาติ” อยู่ในนั้นตั้งทุกสรรพสิ่งที่ผิดกฎหมายจำต้องมืองค์ประกอบแห่งคุณธรรมความซื่อตรง การพึ่งพาตนเองและความกล้าหาญซึ่งรวมอยู่ในนั้นเช่นกันเอ่ยได้อีกนัยหนึ่งต่างร้องเรียกหา “อิสระ” พร้อมการ ปลดปล่อย “จิตวิญญาณแห่งอิสรภาพ” แก่มนุษย์ “มนุษย์” ผู้เป็น นมนุษย์ที่ยังมีกระดูกสันหลังซึ่งคุณจักต้องมีได้งายะ

การลงคะแนนเสียงแห่งสากลล้วนเป็น นหน้การมืออยู่ของ “การลงมือทำ” ทว่าหากมิใช่เพราะจิตวิญญาณแห่งการกบฏ และการต่อต้านของบรรพบุรุษนักปฏิวัติชาวอเมริกันลูกหลานของพวกเขาจักยังค สวมเสื้อคลุมของกษัตริย์และหาก มิใช่เพราะการลงมือทำของ John Brown พร้อมิตรสหาย อเมริกายังคงจักค้ำเนื้อคนผิวดำจริงอยู่ที่การค้ำเนื้อ คนผิวขาวยังเป็น นเยี่ยงนั้นสืบมาซึ่งนั้นจำต้องถูกทลายด้วยการลงมือทำเฉกเช่นเดียวกัน “การจัดตั้งสหภาพแรงงาน” สังเวียนเศรษฐกิจของเหล่านักสู้กลาดีเอเตอร์ยุคใหม่ล้วนเป็น นหน้การคงอยู่ของการลงมือทำเมื่อมีนามมานี้กฎหมาย และรัฐบาลได้พยายามบดขยี้บวนการสหภาพแรงงาน ทั้งประณามสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ในการรวมตัวอันมีผลให้ ต้องถูกจำคุกในฐานะผู้สมรู้ร่วมคิดกระนั้นหากเพียงมองว่าเป็นการพยายามยียนย่นเหตุแห่งผลของชีวิตแล่ละคน ผ่านการร้องขอ วิจารณ์ ด้วยความประนีประนอมเยี่ยงนั้นในทุกวันนี้สหภาพแรงงานคงมีเพียงชีปะตัวแค่อหีบมือ ทั้งในฝรั่งเศสสเปน อิตาลีรัสเซียหรือแม้แต่ในอังกฤษเอง (การจลาจลที่เพิ่มขึ้นของสหภาพแรงงานอังกฤษเป็น นสักชีพยาน) การลงมือปฏิวัติวงการเศรษฐกิจโดยตรงกลายเป็น นหุมพลังสำคัญในการต่อสู้เพื่อเสรีภาพทางอุตสาหกรรม จนโลกได้ตระหนักถึงพลังแท้จริงแห่งอำนาจแรงงาน “การประท้วงผลงาน” ที่ฟุ้งผ่านพื้นนั้นเป็นการแสดงออก ซึ่งจิตสำนึกทางเศรษฐกิจชั้นสูงสุดของเหล่าแรงงาน กลับถูกเหยยหยันในอเมริกาจะนั้นณ เพลานี้ทุการประท้วงใหญ่ ที่มุ่งมั่นชยชนะ จำต้องตื่นระหนกถึงปัจจัยสำคัญทั่วไปของการประท้วง “ความเป็น นปี กแผ่นเดียวกันแห่งเอกภาพ”

“การลงมือทำ” ซึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพตามแนวทางเศรษฐกิจนั้นมีศักยภาพเท่าเทียมกัน ในสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคลเฉกเช่นนั้นเมื่อมีกองกำลังบรือยรูกล้ำเข้า โจมตีผู้ใดผู้หนึ่งจักมีเพียง “การมียอม จานน” ทุมสุดกำลังสู้อย่างมีผลละเท่านั้นที่จะปลดปล่อยเขาให้เป็นที่ได้ในที่สุดนอีกการลงมือทำระเพื่อมียอมจานนต่อ ผู้มีอำนาจแห่งทุนนิยมการลือทำเพื่อคัดค้านด้าน

อำนาจกฎหมายการลงมือทำเพื่อยืนยันหยุดต่อการรุกราน ของอำนาจแทรกแซงอันชัดหลักศีลธรรมจรรยาบรรณของเรา ทว่านี่เป็น
ตรรกะ “วิธีซึ่งสอดคล้องกันแห่งอนาธิปไตย”

เฉกเช่นนี้ จักมีนำไปสู่การปฏิบัติที่ยั่งยืนหรือ?แน่นอนนี้จะนำไปสู่การปฏิบัติเมื่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจักเกิดขึ้น มิได้จริง
หาก“ไม่มี” การปฏิบัติผู้คนมักมีคุ่นเคยกับประวัติศาสตร์แห่งตน ริไม่แม้จักเรียนรู้ว่าการปฏิบัติ เป็นเพียง“อุดมการณ์” อันจักนำ
ไปสู่“การลงมือทำ”

อนาธิปไตยห้วงกะทึ้นเลิศแห่งอุดมคติอันสูงส่งณเวลานี้ ได้แทรกซึมไปทั่วทุกห้วงแห่งในความบากบั่นอุตสาหะ ของมวล
มนุษยชาติวิทยาศาสตร์ศิลปะวรรณกรรม นาฏกรรม หรือความเพียรพัฒนาเศรษฐกิจอันที่จริง การต่อต้านของปัจเจกบุคคลและ
ทางสังคมต่อความมิชอบธรรมอันไม่ปกติทั้งปวงล้วนนำทางส่องสว่างด้วยแสง แห่งจิตวิญญาณของอนาธิปไตยตั้งปรัชญาอำนาจ
ธิปไตยแห่งปัจเจกชนทฤษฎีแห่งความเป็น เอกภาพทางสังคม สัจธรรมอันยิ่งใหญ่ผุดผ่องและยังคงอยู่ที่กำลังสร้างโลกขึ้นมาใหม่
และนั่นจักนำพาสู่รุ่งอรุณอันงดงามกว่า

Anti-Copyright

**SOUTHEAST ASIAN
ANARCHIST LIBRARY**

Emma Goldman
อนาธิปไตยยืนหยัดเพื่อสิ่งใดอย่างแท้จริง
1911

ตีพิมพ์ปี พุทธศักราช 2454

sea.theanarchistlibrary.org